

Predlogi za obhajanje dneva žalujočih in gradivo 2025

I. Vabilo

II. Molitvena ura

III. Uvod, pridiga in prošnje za vse potrebe pri obhajanju svete maše.

IV. Srečanje žalujočih in njihovih spremljevalcev po sveti maši

V. Misli za žalujoče in njihove spremljevalce

VI. Večer pričevanj ali pogovorni večer

I. Vabilo k molitveni uri, sveti maši in srečanju po njej

Ob dnevu žalujočih, ki ga obhajamo na god Žalostne Matere Božje, bomo v naši župniji darovali sveto mašo za pokojne, ki jih nosimo v srcu, ter za vse, ki žalujejo in iščejo tolažbo, in tiste, ki so ob njih.

Pred sveto mašo se bomo zbrali pri tihem in sočutnem molitvenem srečanju, na katerem bomo imeli priložnost: prisluhniti Božji besedi, izročiti svojo žalost Bogu po Žalostni Materi Božji, moliti za pokojne, vse žalujoče in tiste, ki so ob njih.

Po sveti maši bo še neformalno srečanje ob čaju, kavi in pecivu, namenjeno žalujočim in tistim, ki jih spremljajo.

Lepo vabljeni! Naj bo molitvena ura, sveta daritev in srečanje po njej prostor luči, miru, tolažbe in vere, da ljubezen nikoli ne mine in da na poti žalovanja nismo sami.

II. Navodilo za srečanje žalujočih in njihovih spremljevalcev po sveti maši

1. Namen

Srečanje je namenjeno:

- žalujočim, ki želijo deliti svojo izkušnjo izgube, žalosti, spomina ali tišine,
- tistim, ki jih spremljajo (svojcem, prijateljem, sodelavcem v Karitas, pastoralnim delavcem),
- vsem, ki želijo biti blizu in v oporo žalujočim brez presojanja.

Cilj srečanja je ustvariti prostor, kjer smo lahko skupaj v sočutju, tišini in iskreni besedi brez pritiskov, razlag ali presojanja.

2. Praktična priprava

- Pripravimo prostor s stoli v krogu ali polkrogu, ki spodbuja enakovrednost in odprtost.
- Na sredini je lahko sveča, podoba Žalostne Matere Božje ali križ, ki ustvarja molitveno vzdušje.
- Na voljo naj bo čaj, kava, voda in nekaj preprostega peciva.
- Na mizi so lahko tudi listki ali kartončki z mislijo ali molitvijo, ki jih udeleženci odnesejo s seboj.

Priporočljivo je imeti vsaj enega voditelja ali moderatorja (duhovnik, sodelavec Karitas, usposobljen pastoralni delavec).

3. Potek srečanja (45–100 minut)

a. Pozdrav in kratka razlaga

Dobrodošli vsi. Hvala, da ste si vzeli čas in imeli pogum priti. To srečanje je prostor, kjer želimo biti skupaj v sočutnem in poslušajočem molku ter deljeni besedi, spominu. Vsak bo povabljen, da pove, kar sam želi, lahko pa tudi samo posluša. Nihče ni k ničemur zavezan. Pomembno je le, da smo drug z drugim v spoštovanju in zaupanju.

Na začetku sklenimo zavezo zaupanja:

- Vse, kar je izrečeno, ostane v tem prostoru.
- Vsak govori le o sebi in svoji izkušnji.
- Drugih ne prekinjamo, jim ne svetujemo in jih ne sprašujemo.
- Tišina je dovoljena in dragocena.

b. Krog delitve (prostovoljno)

Voditelj povabi: Kdor želi, lahko z nami deli, kaj doživlja ob izgubi, kaj ga teži ali mu daje moč. Lahko je le misel, lahko spomin. Lahko pove samo ime pokojnega. Nič ni narobe, če kdo ne želi govoriti. Vsak govoreči ima okoli 5 minut časa (odvisno od velikosti skupine).

Voditelj naj prvi na kratko pove svojo izkušnjo, da ustvari varno ozračje.

c. Kratka zaključna molitev

Gospod Jezus, ti poznaš bolečino izgube in tišine, saj si sam jokal ob prijateljevem grobu in izročil svojo Mater v roke svojega učenca. Hvala ti za to srečanje, za ljudi, ki so si upali priti. Vse, kar smo tukaj izrekli ali zadržali v srcu, izročamo tebi. Naj nas tvoja ljubeča prisotnost spremlja v dneh, ko je težko, in nam daje pogum, da bomo znali drug drugemu biti bližina, ki preobraža.

d. Zaključek

Voditelj: Hvala, da ste bili tukaj. Kar ste delili, ostaja z nami v spoštovanju. Žalovanje ni pot v samoti, temveč pot, na kateri lahko spremljamo drug drugega. Če kdo želi, lahko še ostane. Če želi samo tišino, jo prav tako spoštujemo. Naj bo tudi ta tišina med nami prostor Božje bližine, kjer se lahko bolečina nežno dotakne upanja.

4. Vloga voditelja:

- ustvari topel in varen okvir,
- nikogar ne sili h govorjenju,
- je pozoren, miren, zadržan, ne razlaga in ne rešuje,
- če želi kdo začeti dajati nasvete ali komentar, opozori na zavezo, ki je bila sklenjena na začetku,
- če kdo ne konča govorjenja v predvidenem času, ga voditelj spodbudi k temu.

5. Priporočilo za ponovitev

Takšna srečanja lahko prerastejo v prostor zaupne skupnosti, kjer žalovanje postopoma obrodi tudi nove vezi, zorenje in duhovno rast.

III. Misli za žalujoče in njihove spremljevalce

Ob dnevu žalujočih na god Žalostne Matere Božje

(Misli lahko natisnemo na list A4 in razdelimo vernikom pri sveti maši.)

Za žalujoče

Smemo žalovati. Tudi mi, ki verujemo v vstajenje in večno življenje, žalujemo – ne zato, ker nimamo vere, ampak ker ljubimo. Kristus nas v žalovanju ne zapušča, ampak hodi z nami in joka, kakor je jokal za Lazarjem. Vera naj ne bo izgovor za potlačitev čustev, ampak moč, da jih sprejmemo, izrazimo in postopoma preobrazimo. Naj nas ne bo sram solza, bolečine, vprašanj, jeze ali občutkov krivde – to so naravni odzivi ljubečega srca. Kristjani nismo povabljeni v hitro pozabo, ampak na pot žalovanja, ki nam pomaga sprejeti izgubo ljubljene osebe, vzpostaviti nov, ljubeč odnos z njo in zaživeti novo poslanstvo.

Potrebujemo prostor in ljudi, ki nas poslušajo in sprejemajo. Čeprav je pogrebni obred izjemno bogat v tolažbi, pogosto sledi praznina. In prav v tem nas Cerkev in občestvo ne bi smela zapustiti. Iščimo in ustvarjajmo prostore, kjer smemo biti takšni, kakršni smo. Naj nas spremlja zavest: žalujemo, ker smo ljubili. Vsak sme žalovati po svoje. Smemo govoriti o svoji bolečini, kajti le tako se bo lahko preobrazila. Bog nas nikoli ne bo pustil samih – vedno bo z nami in po njem tudi naši pokojni.

Za spremljevalce

Ko spremljamo žalujoče, vedimo: naša bližina je neprecenljiv dar. Ne potrebujemo velikih besed ali modrih razlag. Največ pomeni preprosta, spoštljiva in sočutna navzočnost. Pogosto žalujoči ne iščejo odgovorov, temveč srce, ki posluša in sprejema. Bodimo tam. Poslušajmo. Ne presoajmo. Ne hitimo. Ne sprašujmo, kdaj bo bolje – raje vprašajmo: Kako ti gre danes? In potem poslušajmo.

Ne pričakujmo, da bo žalujoči po enem mesecu ali letu že šel »čez to«. Izgube ne more nič nadomestiti. Vsako žalovanje ima svoj čas in svojo globino.

Pomembno je, da bolečine žalujočih ne prezremo. Čeprav nas je morda strah, da bomo njihovo rano nevede odprli, bodimo ob njih. Mnogi si želijo govoriti o pokojnem, ga ohranjati živega v spominu – bodimo tisti, ki jim to omogočimo. Včasih že samo naša pripravljenost biti ob njih dela tihe čudeže.

Ne pozabimo – po nas lahko žalujoči začutijo Božjo bližino. Po nas jim Oče po Kristusu nežno šepeta: Nisi sam, s teboj sem. Žalujoči ne potrebujejo le molitve, ampak tudi človeka, ki je z njimi, ki posluša, sprejema in ostane. Oboje je potrebno. Bodimo sočutni brat/sočutna sestra v Kristusu, ki z žalujočim nosi križ žalovanja ter z njim tiho hodi proti novemu upanju in življenju.

Molitev k Žalostni Materi Božji

Žalostna Mati, ki si stala pod križem svojega Sina, bodi z vsemi, ki danes žalujejo.

Sprejmi njihove solze, bolečine in molk. Daj jim prostor, da lahko žalujejo tako, kakor je zanje najboljše.

Bodi blizu tudi tistim, ki jih spremljajo, da bodo znali biti sočutna navzočnost, da jih bodo zmogli vedno znova poslušati in sprejemati z vsem, kar bodo delili.

Vodi nas k svojemu Sinu, ki edini preobraža smrt v življenje in bolečino v upanje. Amen.

Dragocenost knjig o žalovanju

Žalovanje je pot, ki ne mine v enem dnevu, ne po enem pogovoru ali enem srečanju. Je pot, ki jo vsakdo hodi po svoje. Pri tem vam lahko pomagajo tudi dobre knjige.

Knjige o žalovanju niso nadomestilo za pogovor ali bližino, so pa sopotnice, ki z besedami drugih izrazijo tudi vaše neizgovorjeno. V njih boste morda prepoznali sami sebe. Njihove strani lahko postanejo prostor tihega razumevanja, opore in novega smisla.

Dobravec, Mira. *Z vsako smrtjo sem drugačna*. Ljubljana: Družina, 2019.

O'Malley, Patrick. *Pot žalovanja*. Ljubljana: Družina, 2022.

Platovnjak, Ivan. *Preobrazba bolečine: Skupaj na poti žalovanja*. Ljubljana: Založba Dravlje, 2024.

IV. Molitvena ura za dan žalujočih, god Žalostne Matere Božje

»Nosite bremena drug drugemu in tako boste izpolnili Kristusovo postavo.« (Gal 6,2)

Trajanje: 30–60 minut

Priprava: Če je mogoče, naj bo pred oltarjem slika ali kip Žalostne Matere Božje. Pripravimo košarico s svečkami, listke in pisala ter dodatno košarico za oddajo listkov.

1. Uvodni del (3–5 minut):

– Pesem: Mati žalostna je stala (prvi dve kitici) ali pa instrumentalna glasba.

Voditelj: »Dragi bratje in sestre, danes, na god Žalostne Matere Božje, obhajamo dan žalujočih. Ta dan je namenjen vsem, ki so doživeli izgubo, ki nosijo v sebi žalost, bolečino, praznino ali vprašanja. Zbrani smo, da bi molili drug za drugega ter po Žalostni Materi Božji prosili za milost spoštovanja in sočutnega sprejemanja bolečine vseh žalujočih.

Zdaj bomo prižgali svečo pred podobo Žalostne Matere Božje s prošnjo: 'Mati, ki si stala ob križu svojega Sina, bodi tudi danes z nami in vsemi, ki žalujemo.'«

Tišina (1 minuta)

2. Božja beseda in premišljevanje (voditelj ali bralec, 5–10 minut)

Prisluhnimo evangeljskemu odlomku o Materi, ki stoji ob križu in z njim tudi ob nas.

»Poleg Jezusovega križa pa so stale njegova mati in sestra njegove matere, Marija Klopájeva in Marija Magdalena. Ko je Jezus videl svojo mater in zraven stoječega učenca, katerega je ljubil, je rekel materi: 'Žena, glej, tvoj sin!' Potem je rekel učencu: 'Glej, tvoja mati!' In od tiste ure jo je učenec vzel k sebi.« (Jn 19,25-27)

Sledi tišina (1–2 minuti)

Premišljevanje (voditelj ali bralec):

»Ob Jezusovem križu ni bilo veliko ljudi. Tam pa je bila njegova Mati, ki ga ni zapustila. In on – Jezus – ji je zaupal vse, ki jih je zapuščal: učenca, skupnost, nas.

Marija ni govorila. A njena navzočnost govori o zvestobi, tihem sočutju in neizmerni ljubezni, ki zna trpeti z drugim.

Danes je Žalostna Božja Mati naša sopotnica, ki ne beži pred bolečino, ampak je z nami, ko nas preplavi bolečina izgube ljubljene osebe ali pa ko ostajamo sami v bolečini, ker so se vsi drugi umaknili.

Povabljeni smo, da izročimo svojo žalost, bolečino, krik ali tišino po Mariji Bogu. Bodimo zdaj drug z drugim v tišini, molku pred Bogom Očetom po Jezusu Kristusu in Mariji, njegovi Materi.«

Tišina (1-2minuti)

Po trenutkih tišine vas povabim, da se skupaj obrnemo k Bogu po molitvi desetke rožnega venca, ki nas spominja, da je Jezus po vstajenju in poveličanju poslal Svetega Duha. Sveti Duh, naš Tolažnik, je že v naši notranjosti in nam želi podariti moč, upanje in tolažbo, ko smo v stiski. On nas uči gledati na bolečino v luči Božje ljubezni in nas vodi k temu, da ne obupamo, ampak živimo iz zavesti, da nismo sami.

Marija, ki je stala pod križem, je bila z učenci tudi v dvorani zadnje večerje, ko so skupaj molili in čakali na obljubljenega Tolažnika. Njena molitev in navzočnost sta odprli srca, da so prejeli Svetega Duha. Naj nam bo danes zgled in pomoč, da tudi mi poglobimo vero v njegovo navzočnost ter ga prosimo, naj v nas udejanja mir in moč, da bomo zmogli v veri in ljubezni nositi svoje križe ter biti drug drugemu v oporo.

Molimo: Oče naš ... Desetka: »ki je Svetega Duha poslal«**3. Prostor za osebno žalovanje (10–15 minut)**

Voditelj povabi: »Vsakdo, ki želi, lahko zdaj pristopi h košarici pred oltarjem, prižge svečko in jo položi pred sliko/kip Žalostne Matere Božje, pri tem pa v mislih ali na glas izgovori prošnjo, misel, bolečino, hvaležnost.«

Pred oltarjem so tudi lističi in pisala, da lahko tisti, ki želi, napiše ime ljubljene osebe, ki jo je izgubil, ter listič položi v košarico pred sliko/kipom, pri tem pa v mislih ali na glas izgovori prošnjo, misel, bolečino, hvaležnost.

Med tem se lahko predvaja nežna instrumentalna glasba ali meditativna pesem, npr. Kjer dobrota je.

Voditelj ob sklepu: »Gospod, hvala ti, da si po Žalostni Materi Božji sprejel to, kar smo ti izročili. Nakloni nam tolažbo in moč, da bomo zmogli biti spoštljivo in sočutno z žalujočimi.«

4. Litanijski vzkliki k Žalostni Materi Božji (3–8 minut)

Po vsakem vzkliku skupnost odgovori: »Prosi za nas.«

Mati, ki si v negotovosti iskala zatočišče v Egiptu,

Mati, ki si s tesnobo iskala izgubljenega Sina,

Mati, ki si v bolečini spremljala trpljenje svojega Sina,

Mati, ki si slišala obsodbo in krike množice,

Mati, ki si gledala Sina na poti na Kalvarijo,

Mati, ki si stala pod križem,

Mati, ki si prejela mrtvega Sina v naročje,

Mati, ki si verovala tudi v temi,

Mati, ki nas razumeš, ko ne najdemo besed,

Mati, ki moliš z nami, ko ne zmoremo,

Mati, ki si tiha moč v naši nemoči,

Mati, ki si sočutna tolažnica žalujočih,

Mati upanja tudi, ko ga mi ne čutimo.

Žalostna Mati Božja, prosi za nas in nas vodi k svojemu Sinu, iz katerega prihaja resnična tolažba.

Tišina (1–2 minuti)

5. Prošnje (5–7 minut)

Voditelj: Bratje in sestre, v trenutkih žalosti in bolečine nas vera vabi, da svoje hrepenenje in stiske odpremo Bogu. Z zaupanjem molimo drug za drugega.

1. Za vse, ki jih je smrt ljubljene osebe globoko ranila, da bi v sočutju in sprejetju drugih prepoznali Božjo bližino in tolažbo.
2. Za vse žalujoče, da bi zmogli sprejeti svoje žalovanje kot nekaj, kar jim pomaga vzpostaviti nov, ljubeč odnos s pokojnim in odkriti svoje nadaljnje poslanstvo v tem svetu.
3. Za tiste, ki svojo žalost skrivajo, da bi našli koga, ki jih bo spoštljivo in sočutno poslušal ter sprejel v njihovi bolečini.
4. Za našo župnijsko skupnost, da bi znali in zmogli sprejeti žalujoče ter jim biti dobra opora.
5. Za vse pokojne, ki jih danes posebej nosimo v srcu, naj bodo deležni tega, v kar so verovali.
6. Za tiste, ki spremljajo žalujoče, da bi znali biti ob njih s sočutno navzočnostjo in odprtim srcem.
7. Za vse, ki po dolгих letih še vedno čutijo bolečino izgube, da bi jih ne bremenilo nerazumevanje okolice, temveč bi našli tolažbo in mir v Božji bližini ter sprejetost v skupnosti.
8. Kdor želi, lahko zdaj na glas ali v tišini srca izreče svojo prošnjo ...

Voditelj: »Zdaj pa zmolimo skupaj Očenaš in Zdrava, Marija.«

6. Sklepna molitev

Voditelj: »Gospod Jezus Kristus, ti poznaš bolečino izgube in samote. Hvala ti, da si z nami v tem položaju in nas nosiš. Daj nam milost, da bomo zmogli žalovati in s tem postajati vedno bolj podobni tebi: ljubeči, sočutni, pristni, blizu vsem trpečim. Naj v tvoji Materi prepoznamo sopotnico, ki nas vodi k tebi. Naj po moči Svetega Duha tudi skozi bolečino izgube zorijo v nas vera, upanje in ljubezen, ki živiš in nas ljubiš vekomaj.«

Vsi: »Amen.«

Pesem ob sklepu (npr. Mati žalostna je stala, 3. kitica) ali pa instrumentalna glasba.

V. Uvod, pridiga in prošnje za vse potrebe pri obhajanju svete maše na god Žalostne Matere Božje in dan žalujočih

Heb 5,7-9; Ps 31,2-6.15-16; Jn 19,25-27

Tema: Biti ob bolečini žalujočih skupaj z Marijo

Uvod

Dragi bratje in sestre, danes obhajamo god Žalostne Matere Božje in dan žalujočih, ki je posvečen vsem, ki v sebi nosijo bolečino izgube svojih bližnjih.

Pri tej sveti maši po Jezusu Kristusu izročamo nebeškemu Očetu vse žalujoče. Naj bi v Marijini tišini, v Jezusovem trpljenju in vstajenju odkrili bližino Boga, ki nas nikoli ne zapusti, ampak ostaja z nami tudi v najglobljih stiskah in temah žalovanja. Prosimo, da bi po njej odhajali okrepljeni z več sočutja in upanja ter da bi znali biti blizu tistim, ki žalujejo.

Preden nadaljujemo sveto daritev, se zazrimo vase, priznajmo svojo ranjenost in grehe tudi v odnosu do žalujočih ter prosimo Očeta za milost odpuščanja.

Homilija

Danes obhajamo god Žalostne Matere Božje. Hkrati pa tudi dan žalujočih, ki je posvečen vsem, ki nosijo v srcu bolečino izgube.

Evangelij nas vabi k vznožju križa, kjer stoji Marija. Ne beži. Ne izgine. Ostane. Je navzoča. Tiha. Ranljiva. In prav zato je podarjena za Mater vsem, ki trpimo. Vsem, ki žalujemo.

1. Biti tam, kjer boli

Evangelij poudarja: pri Jezusovem križu je stala njegova mati. Ne sedi. Ne zbeži. Stoji. Njena drža ni le telesna, ampak globoko duhovna: je navzoča. Vztraja v bolečini. In prav s to svojo navzočnostjo postane zgled tudi nam.

Mnogi med vami veste, kako težko je stati ob bolnem ali umirajočem. Kako težko je biti tam, ko ne moreš več pomagati, razložiti, omiliti. A prav to – biti tam – je najdragocenejši dar. Tudi za žalujoče.

Zelo pomembno je, da se jih ne izogibamo. Da smo ob njih – spoštljivo, tiho, sočutno, človeško. Ne zato, ker imamo odgovore, ampak ker verjamemo, da je njihova bolečina sveta in vredna naše bližine.

Marija nas uči: Bodi tam. Ne beži. Ostani.

2. Vzeti žalost in žalovanje resno

Pismo Hebrejcem pravi, da je tudi Jezus daroval molitve z močnim vpitjem in solzami. Božji Sin se ni izognil trpljenju. Ni ga zanikal. Soočil se je z njim. Sprejel ga je. In ravno v tem je tudi naša pot.

Žalovanje ni šibkost. Ni nekaj, kar bi morali preprosto »preboleti«. Če ga vzamemo resno, nas očiščuje in pogloblja. Če ga potlačimo, nas izčrpava in ohromi.

Žalujemo zato, ker smo ljubili. Vsak sme žalovati na svoj način. In nič ni narobe, če žalujemo tudi več let. Bolečina izgube bližnje osebe bo vedno ostala. Ne bo pa vedno tako hromeča.

Današnji dan želi biti prostor, kjer je žalost lahko izražena, slišana in sprejeta sočutno, brez sodbe, nasvetov ali poučevanja. Kajti le tako se lahko preobrazi v notranjo moč in postane vir sočutja za druge.

3. Marijin molk – materinska moč

Evangelij ne poroča, da bi Marija kaj rekla. Njen molk ni prazen, temveč globoko zgovoren. Je tiho sprejemanje v veri. Jezus ji v bolečini zaupa novo poslanstvo: »Glej, tvoj sin ... Glej, tvoja mati.« Postane mati učencu – materinska opora vsem, ki trpijo.

Njena žalost ni v nasprotju z vero, je njena globina. Kdor ljubi, tudi žaluje. Če danes nosimo izgubo – morda starša, zakonca, otroka, prijatelja – nismo sami. Marija je z nami. Njena tišina razume našo. Njeno srce pozna našo praznino.

In prav ona nas vodi k Jezusu. K njegovi navzočnosti v nas. K njegovi moči, ki lahko našo bolečino preobrazi in stke novo nit odnosa z našimi dragimi pokojniki.

4. Žalovati skupaj – postajati bližina

Dan žalujočih je tudi dan učenja bližine. Mnogi žalujoči povedo stvari, ki jih moramo slišati:

»Verjamem, da mnogi molijo zame in za mojega pokojnega. Hvaležen sem za molitve. Toda potrebujem tudi sočutno uho. Nekoga, ki me posluša, ki me ne prekinja. Bogu hvala, da sem ga našel. To mi je pomagalo, da sem lahko šel naprej brez antidepresivov.«

Drugi rečejo: »Ni minilo niti dva meseca od pogreba, pa nihče več ne omeni imena mojega pokojnega. Kakor da nikoli ni živel. Kakor da ni naredil toliko dobrega. To me neizmerno boli.«

In še: »Pred pogrebom sem imel veliko sorodnikov, znancev, prijateljev. Po njem pa se me mnogi izogibajo. Nihče noče govoriti o pokojnem. Kot da se me bojijo.«

Morda niso bili lažni prijatelji. Morda samo niso vedeli, kako biti z nekom, ki žaluje. Morda jih nihče ni naučil, kako se pogovarjati s človekom v bolečini. Zato se raje umaknejo.

Zato je dan žalujočih tako pomemben. Da se zavemo stiske žalujočih. In tudi svoje zadrege. Da se učimo. Danes obstajajo dobre knjige, ki pomagajo razumeti, kako biti ob žalujočem: Pot žalovanja, Preobrazba bolečine, Po smrti vsakega sem drugačna ... Nekateri žalujoči so zelo hvaležni tistim, ki so jim jih podarili. Knjige so jim pomagale. Tudi tistim, ki pred tem niso vedeli, kako biti z žalujočimi. Že s tem, da komu podarimo takšno knjigo, lahko naredimo veliko dobrega.

5. Molitev, ki jo Bog sliši

Psalmist kliče: »V tvoje roke izročam svojega duha.« Te besede je izrekel tudi Jezus na križu. Ko ne zmoremo več naprej. Ko je žalost premočna. Ko ne vidimo več smisla življenja. Takrat to povejmo Očetu po Kristusu in mu iz vsega srca recimo: »V tvoje roke izročam, česar ne morem več nositi.«

Bog Oče nas sliši. Ne vedno tako, da bi odstranil bolečino, temveč da nam pomaga zaznati svojo navzočnost in podporo. Daje nam moč, da gremo korak za korakom naprej.

Sklep: Marija, Mati žalujočih

Danes se oziramo v Marijino srce. Ranjeno, a odprto. Žalujoče, a živo. Oziramo se v svojo notranjost – v spomin, hrepenenje, bolečino. Ne zato, da bi ostali ujeti v preteklosti, ampak da bi zaslišali glas ljubezni, ki ne mine.

Prosimo te, Marija, žalostna mati, bodi blizu vsem, ki žalujemo, vsem, ki jokamo, vsem, ki iščemo pot skozi noč. Daj, da ne bomo bežali ne pred svojo bolečino ne pred bolečino drugih. Nauči nas biti z ljudmi v njihovi žalosti, da bodo lahko – po naši bližini – okusili resničnost blaga: Blagor žalostnim, kajti potolaženi bodo.

Prošnje za vse potrebe

Bratje in sestre, ob godu Žalostne Matere Božje in dnevu žalujočih se v zaupanju obrnimo k nebeškemu Očetu. Z Marijo, ki je stala pod križem, prosimo za vse, ki trpijo, ki žalujejo in ki iščejo luč upanja v noči bolečine.

1. Za Cerkev – da bi bila materinska skupnost, ki zna spremljati ranjene, poslušati žalujoče ter jim biti blizu s sočutjem in vero.
2. Za vse, ki so izgubili ljubljeno osebo – naj najdejo oporo v Bogu, v molitvi, v tihem in spoštljivem sočutju ljudi ter v zavesti, da niso sami.
3. Za vse, ki se bojijo pristopiti k žalujočim – da bi se učili sočutne bližine in kako naj jih spoštljivo poslušajo.
4. Za tiste, ki svojo bolečino nosijo v samoti in je ne zmorejo izraziti – da bi jim Sveti Duh pomagal najti način in besede, da bi jo mogli izrazili, pa tudi ljudi, ki jih bodo poslušali.
5. Za vse pokojne, posebno za tiste, ki jih danes nosimo v srcu – naj uživajo večno življenje v ljubezni, ki ne mine.

O Bog, usmiljeni Oče, ti poznaš globino vsakega srca. Na priprošnjo Žalostne Matere Marije sprejmi naše prošnje in nas vodi po poti vere, ki zna ljubiti, žalovati in upati. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

VI. Večer pričevanj ali pogovorni večer

Lahko se organizira krajši dogodek v dneh okoli 15. septembra (npr. na sam dan ali pa dan prej ali pozneje). Tema: »Kako sem žaloval: pričevanja in pogovor«. Povabite kakšnega žalujočega, ki je pred leti izgubil svojega bližnjega.

Gradivo pripravil p. Ivan Platovnjak DJ